

млади българчета, и като остана насаме съ кардинала, заслуша съ голѣмо любопитство за всичко станало въ Търново. Следъ това се сбогува съ Леоне и разтвори писмата.

Папата дълго и внимателно чете пергаментитѣ, изпратени му отъ българския царь и светия старецъ Василий. Тънкитѣ му устни се сгърчиха въ неуловима чудна усмивка, докато очитѣ му не можеха да се откъснатъ отъ следнитѣ петъ думи:

„ . . . coronavit et benedixit imperatori Calojanni . . . “

Какъвъ бѣше този дързъкъ мжжъ, който се обръщаше къмъ него съ такава надменна самоувѣреностъ? Бѣше му пратилъ кралска диадема, а неразумникътъ се зовѣше императоръ. Бѣше направилъ архиепископа примасъ, а хитриятъ българинъ се правѣше, че не разбира, какво примасъ и патриархъ не е едно и също нѣщо. И тая твърда упоритостъ, това царствено достойнство . . . Така не му бѣ писалъ никой до сега.

Ни необузданиятъ френски краля Филиппъ, ни пламения Алфонсъ Кастилски, ни датчанина Кнута VI, нито строгия Бела III, ни храбрия Ричардъ, Лъвското Сърдце . . .

А гледай — този българинъ . . .

Въ паметъта на Инокентий бавно изплуваха думитѣ на мѣдрия му учителъ отъ Болонския университетъ — Джовани де Порта Равенате.

„ . . . Обичайте смѣлитѣ. Тѣ сж сольта на земята . . . “

И въ далечния великолепенъ дворецъ на Латерана, мжжътъ, който бѣше Божи намѣстникъ на земята, почувствува цѣлата красота въ живота на она непознатъ гордъ планински князь, който съ толкова смѣлостъ бранѣше правата на малката си страна.

ГЛАВА XIX.

Слабата трептяща свѣтлина на вощеницата, освѣтляваше две бледи отъ безсъние лица, наведени надъ нѣкакви ситно изписани рѣкописи. Пожълтѣлитѣ стари пергаменти тихо шумолѣха единъ следъ другъ подъ блесналитѣ отъ възторгъ очи на князь Иоанъ и Добромиръ.

domino omnium
Bulgarorum atque Slavorum . . .